

Het klinkt als een logische en doeltreffende benadering voor een goede benutting van sportaccommodaties in de toekomst: 'De juiste accommodatie op de juiste plek.' Dat is de bondige omschrijving van een van de opgaven uit Sportakkoord II. We moeten met z'n allen streven naar een betere spreiding en bereikbaarheid van sportaccommodaties. Alsof accommodaties pootjes kunnen krijgen. Maar volgens mij kunnen we beter gaan spreken van 'de juiste sport op de juiste accommodatie'.

We hebben de afgelopen 20 tot 30 jaar gezien dat het aantal sportaccommodaties in Nederland is meegegroeid met de bevolking. Met name gemeenten hebben sporthallen, sportvelden en zwembaden aangelegd. Zij hebben hiermee voldaan aan de behoefte van de extra sportende inwoners. Nog steeds zijn Nederlanders uitzonderlijk tevreden over het aanbod aan sportaccommodaties. En voor bijna niemand is de afstand tot de sportaccommodaties een reden om niet te sporten.

NIET DE ACCOMMODATIE, MAAR DE SPORT OP DE JUISTE PLEK

Maar ik denk niet dat we de komende 20 jaar in hetzelfde tempo kunnen bijbouwen. De druk op de beschikbare ruimte en de schaarste aan financiële middelen maken dit steeds moeilijker. Met de mogelijke bezuinigingen die eraan komen wordt dit nog onwaarschijnlijk. Tel daarbij de uitdaging op om de vele verouderde accommodaties te onderhouden en te moderniseren en je komt tot de conclusie dat er beperktere mogelijkheden zullen zijn voor extra sportaccommodaties.

Dit betekent niet dat we niet aan de toekomstige sportbehoeften kunnen voldoen. Ik zeg niets nieuws als ik zeg dat we slimmer en effectiever gebruik moeten gaan maken van wat we al hebben. Gelukkig heeft dit ook al geruime tijd de meeste aandacht van de lokale beleidsambtenaren. Zo geven zij het stimuleren van multifunctionaliteit en medegebruik van bestaande sportaccommodaties het vaakst aan als belangrijke doelstelling van het sportaccommodatiebeleid.

Maar we moeten hierbij misschien wel een stapje verder gaan. De veranderende sportbehoefte centraal stellen. En af en toe tegen heilige huisjes aanschoppen en keuzes durven maken. Er zijn goede voorbeelden van sportverenigingen die worden 'opgepakt' en verplaatst naar een andere sportaccommodatie. Of van trajecten waarin de functie van een sportpark wordt gewijzigd omdat de huidige sportfunctie niet toekomstbestendig is. Deze voorbeelden, waarbij de vraag wordt gesteld of de juiste sport wel op de juiste sportaccommodatie zit, zijn uitzonderingen. We houden nog vaak krampachtig vast aan het bestaande. En durven het niet aan om scherpe keuzes te maken. Maar juist als we dit doen, kunnen we een heel eind komen met het huidige aantal sportaccommodaties. En hoeven ze geen pootjes te krijgen. ■

Björn Schadenberg is onderzoeker bij het Mulier Instituut.

“WE MOETEN DE VERANDERENDE SPORTBEHOEFTE CENTRAAL STELLEN. EN AF EN TOE TEGEN HEILIGE HUISJES AANSCHOPPEN”